

Motivele și principalele argumente

În susținerea recursului, recurenta invocă două motive.

În primul rând, decizia atacată ar porni în mod neîntemeiat de la premisa că independența avocatului ce reprezintă o parte, care trebuie verificată în cadrul articolului 19 al treilea paragraf din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene, ar fi în mod vădit afectată în cazul în care persoana reprezentată este o persoană juridică al cărei administrator este proprietarul cabinetului de avocați în care este angajat avocatul care o reprezintă.

Decizia atacată ar porni în mod neîntemeiat de la premisa că independența avocatului ce reprezintă o parte, care trebuie verificată în cadrul articolului 19 al treilea paragraf din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene, ar fi în mod vădit afectată și în cazul în care clientul este o persoană juridică al cărei administrator este proprietarul cabinetului de avocați în care este angajat avocatul care îl reprezintă, cu toate că obiectul litigiului privește un drept popular exercitat de orice persoană, a cărui realizare este în interes general.

Decizia atacată nu ar lua în considerare faptul că exercitarea unui drept popular ar reprezenta un criteriu care, în opinia Curții – privit individual sau alături de alte criterii – ar fi adecvat pentru clasificarea situațiilor și pentru a permite să se stabilească dacă este afectată în mod vădit independența reprezentantului.

În al doilea rând, decizia atacată s-ar întemeia pe neîndeplinirea obligației rezultate din articolul 47 primul paragraf din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene privind informarea unei părți care, în opinia Tribunalului sau a Curții, nu este reprezentată corespunzător de un avocat în sensul articolului 51 alineatul (1) din Regulamentul de procedură al Tribunalului coroborat cu articolul 19 al treilea și al patrulea paragraf din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene, înainte de adoptarea unei decizii de respingere a acțiunii sau a recursului, informare care se referă la această situație și la posibilitatea de a se recurge la o reprezentare corespunzătoare.

Admiterea în principiu a recursului

Prin Ordonanța Curții (Camera de admitere în principiu a recursurilor) din 30 ianuarie 2023, recursul a fost admis în principiu în totalitate.

Cerere de decizie preliminară introdusă de Curtea de Apel Cluj (România) la data de 8 noiembrie 2022 – C SPRL / AJFP Cluj, DGRFP Cluj-Napoca

(Cauza C-696/22)

(2023/C 94/12)

Limba de procedură: româna

Instanța de trimitere

Curtea de Apel Cluj

Părțile din acțiunea principală

Reclamantă: C SPRL

Pârâte: AJFP Cluj, DGRFP Cluj-Napoca

Întrebările preliminare

- 1) Articolele 63, 64 și 66 din Directiva 2006/112/CE a Consiliului privind sistemul comun al taxei pe valoare adăugată⁽¹⁾ se opun unei practici administrative a organului fiscal, precum cea din prezentul litigiu, care a stabilit obligații de plată suplimentare în sarcina persoanei impozabile, societate profesională cu răspundere limitată (SPRL) prin care practicienii în insolvență își pot exercita profesia, de a determina faptul generator și exigibilitatea la momentul în care au fost prestate serviciile în cadrul procedurilor de insolvență, în condițiile în care onorariul practicianului în insolvență fusese stabilit de judecătorul sindic ori de adunarea creditorilor, cu consecința obligației persoanei impozabile de a emite facturile cel târziu până în cea de a cincisprezecea zi a lunii următoare celei în care ia naștere faptul generator al TVA-ului?

- 2) Articolele 63, 64 și 66 din Directiva 2006/112/CE a Consiliului privind sistemul comun al taxei pe valoare adăugată se opun unei practici administrative a organului fiscal, precum cea din prezentul litigiu, de a stabili obligații de plată suplimentare în sarcina persoanei impozabile, societate profesională cu răspundere limitată (SPRL) prin care practicienii în insolvență își pot exercita profesia, întrucât aceasta a emis facturi și a colectat TVA-ul doar la data încasării serviciilor prestate în cadrul procedurilor de insolvență, deși adunarea generală a creditorilor a stabilit că plata onorariului practicianului în insolvență este condiționată de existența lichidităților în conturile debitorilor?
- 3) În cazul unui acord de co-branding între o societate de avocați și persoana impozabilă, pentru acordarea dreptului de deducere este suficient ca persoana impozabilă, în stabilirea existenței unei legături directe și imediate între achizițiile efectuate de persoana impozabilă în amonte și operațiunile în aval, să dovedească, ulterior acordului, creșterea cifrei de afaceri/valorii operațiunilor impozabile, fără alte documente justificative? În ipoteza unui răspuns pozitiv, care sunt criteriile care trebuie avute în vedere pentru a se determina în concret întinderea dreptului de deducere?
- 4) Principiul general al dreptului Uniunii al respectării dreptului la apărare trebuie interpretat în sensul că, dacă, în cadrul procedurilor administrative naționale de soluționare a unei contestații împotriva unei decizii de impunere prin care s-a stabilit TVA suplimentar de plată, s-au reținut argumente de fapt și de drept noi în raport cu cele din raportul de inspecție fiscală ce a stat la baza emiterii deciziei de impunere, iar persoana impozabilă a beneficiat de măsuri jurisdicționale de protecție provizorie, până la pronunțarea instanței de fond, prin suspendarea titlului de creanță, instanța sesizată cu soluționarea fondului cauzei poate constata că acest principiu nu a fost încălcat fără să mai verifice dacă procedura ar fi putut avea un rezultat diferit în lipsa acestei neregularități?

(¹) Directiva 2006/112 a Consiliului din 28 noiembrie 2006 privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată (JO 2006 L 347, p. 1, Ediție specială, 09/vol. 3, p. 7).

Cerere de decizie preliminară introdusă de Curtea de Apel Cluj (România) la data de 15 noiembrie 2022 – SC AA SRL / MFE

(Cauza C-701/22)

(2023/C 94/13)

Limba de procedură: română

Instanța de trimitere

Curtea de Apel Cluj

Părțile din acțiunea principală

Reclamantă: SC AA SRL

Pârât: MFE

Întrebările preliminare

- 1) Principiul bunei gestiuni financiare trebuie interpretat în sensul că, în concursul cu principiul echivalenței, se opune ca o persoană juridică care exploatează o întreprindere în scop lucrativ, beneficiară a unei finanțări nerambursabile din FEDR, să poată obține din partea autorității publice a unui stat membru dobânzi de întârziere (dobândă penalizatoare) aferente plății cu întârziere a cheltuielilor eligibile pentru o perioadă în care era în vigoare un act administrativ care excludea rambursarea și care a fost anulat ulterior printr-o hotărâre judecătorească?
- 2) În cazul în care răspunsul la prima întrebare este negativ, prezintă relevanță sub aspectul cuantumului dobânzilor de întârziere culpa beneficiarului finanțării reținută prin aceeași hotărâre judecătorească, în condițiile în care aceeași autoritate publică cu competențe în gestionarea fondurilor europene a declarat, în final, ulterior pronunțării respectivei hotărâri, ca eligibile toate cheltuielile?